

16. novembra 2020

Kráľovná držala vo svojich požehnaných rukách guľu

Nie je to Katarínin výmysel? Sestra predstavená sa zamýšľala, prečo bola voči Kataríne taká agresívna. Raz, ešte v čase Komúny, prišla Katarína a hovorila, že treba kopat' vo dvore v Reuilly. V hĺbke 1,5 m nájdu náhrobný kameň a niečo, za čo budú môcť postaviť kostol. Dufés myslala na nejaký poklad. S dovolením otca Etienna kopali, ale nič nenašli... „Sestra Katarína, mýlite sa!“ povedala jej vtedy Dufés. Katarína neprotirečila. „Sestrička predstavená, myslala som, že hovorím pravdu, pomýlila som sa.“ Bola to zbytočná námaha!

Dufés napísala sestre Grand. Jej odpoveď potvrdila Katarínine slová. „Áno, naša dobrotivá Kráľovná sa zjavila držiac vo svojich požehnaných rukách guľu. Zohrievala ju svojou láskou, držala ju pri svojom milosrdnom srdci a hľadela na ňu nežným pohľadom.“ Po tejto odpovedi sestra Dufés vzala sestru Katarínu na rue du Bac. Kým tamojšia komunita obedovala, zaviedla ju do kaplnky a prosila, aby jej ukázala presne miesto, kde má stáť oltár so sochou Panny Márie. Pri pohľade na oltár – na pravej strane, kde bol obraz sv. Jozefa.

Sestra Dufés predložila žiadosť predstaveným. To by znamenalo dať do kaplnky 2 sochy Panny Márie. A s tým by na vyšších miestach nesúhlasili. Sochu preto dali zhotoviť súkromne pre dom sestier v Reuilly. Sestra Dufés objednala sochu a vzala Katarínu do ateliéru preskúmať nový model. Jej kritika tak rozrušila sochára, že sa jej spýtal: „Sestra, nemali ste videnia vy?“ To stačilo, aby hneď zmizla. O niekoľko dní priviezli sochu a sestra Dufés si ju dala do pracovne. Sklamanej Kataríne povedala: „Nesmiete byť príliš náročná! Pozemskí umelci nedokážu vytvoriť nebeské zjavenia.“

Dôverný rozhovor a zhotovenie sochy bolo pre Katarínu veľkým uľahčením. Navrátil sa jej pokoj. Rany sa hojili. Svätá Panna predpovedala jasne: „Budeš mať mnoho ťažkostí, ale prekonáš všetko vo vedomí, že to slúži na slávu Božiu. Bude ťa to trápiť, ale neboj sa. Dôveruj!.. Dostaneš vnuknutia...“ Teda ťažkosti budú vážne a bolestivé, ale aby nepremohli privilegované Máriino dieťa, Svätá Panna ju uistila, že všetko prekoná v presvedčení, že to je všetko na Božiu slávu. Takto jej Svätá Panna predpovedala konečné víťazstvo, aby sa nebála a dôverovala. Dúfala, že socha sa dostane raz aj do kaplnky. O budúcnosť sa už nestarala. To sa Pán Boh postará. Katarína sa toho už nedožije.

Prečo považovala za také dôležité zhotovenie sochy? Ťažko povedať. Táto socha nemala ani zd'aleka taký vplyv ako Zázračná medaila. Jej poslanie spoznajú neskôr. Katarína videla Pannu Máriu, Matku milosrdenstva, ako Prostredníčku milostí. Videla to ako reálnu skutočnosť. Otec Aladel, i keď bol voči Kataríne prísny, v r. 1841 žiadal v Ríme súhlas na zhotovenie sochy Panny Márie so zemeguľou, ale neúspešne.

Podľa opisu sestry Kataríny dal v r. 1880 otec Fiat zhotoviť novú sochu na rue du Bac. Ani nie o rok žiadalo Posvätné oficium, aby ju odstránili. O 4 roky pápež Lev XIII. súhlasil, aby ju umiestnili v kaplnke na mieste, ktoré označila sestra Katarína. Pri oslavách prvej storočnice, 27. apríla 1930, zamenili ju za sochu z bieleho kararského mramoru. Je tam dodnes a prednáša Bohu prosby všetkých, malých i veľkých. Všetci tam pocítia potrebnú útechu vyprosenú nebeskou Matkou.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.